

OSTRAVAN.CZ

1. Já neočekávám, pracuji s tím, co přichází, říká sopranistka Veronika Rovná, která vystoupí na Svatováclavském festivalu**11.09.2024 ostravan.cz - Milan Bátor**

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla (3); moravskoslezského (3); Národního (3); cyklus; operní; Smetanovský

Nedávno jsem poslouchal novou nahrávku Janáčkovy filharmonie, na které mimo jiné zaznívá píseň Vítězslavy Kaprálové Sbohem a šáteček ve tvé interpretaci. Jak se ti tato pozoruhodná píseň na text na verše Vítězslava Nezvala zpívala a jak na tebe zapůsobila hudba této předčasně zesnulé a nesmírně talentované české skladatelky?

Jednalo se o mé první setkání s tvorbou této skladatelky. Píseň je protkána smutkem, jenž se často vzdeme do naděje, která se ale vždy rozplyne v nedohlednu, a přesto skladba nepůsobí primárně jen smutným dojmem. Jakoby skladatelka chtěla říci, že někde pro každého vykukuje to světélko nových zítřků... Ačkoliv se jedná o formu písně, orchestrální part je tak bohatý, že jsem měla pocit, že se chvílemi dostávám do árie. To dílo je tak zralé! Až se mi nechce věřit, že skladbu Kaprálová zkomponovala na konci svých studií na konzervatoři. Pokud by se naskytla možnost, ráda bych se do její tvorby ponořila více.

V letošním roce jsi opravdu nezhálela, svědčí o tom například **Smetanovský operní cyklus Národního divadla moravskoslezského**, kde jsi ztvárnila šest hlavních rolí. S jakými pocity ses s tímto unikátním projektem loučila?

Já se neloučila. Některé role mne budou doprovázet i nadále. V lednu 2025 pojedeme s operou **Národního divadla moravskoslezského** hostovat do Plzně, kde se představím jako Anežka a Ludiše, a některé inscenace zůstávají stále na programu. Jen si od nich chvíli my i diváci odpočineme. Že se jedná o výjimečný počín, provést všech osm oper Bedřicha Smetany v jednom cyklu, mi asi zcela došlo při koncertním provedení Libuše pod vedením Roberta Jindry. Já tuto operu v celém jejím znění slyšela takto prvně a musím říci, že mi nescházelo ani jevištní ztvárnění. Jen jsem vplula do hudby a užívala si výkony interpretů a na konci, při bouřlivém potlesku, ukápla i slzička, která značila, čeho překrásného jsem byla součástí. Myslím, že právě tam došlo k úplnému uvědomění.

V sobotu 14. září vystoupíš spolu s dalšími sólisty po boku Janáčkovy filharmonie Ostrava na Svatováclavském hudebním festivalu. Koncerty v krásných sakrálních stavbách, specifická akustika... je ti tato provozovací praxe rovněž blízká?

Ano, je mi blízká. Vedle jevištní praxe, která mi je denním chlebem, se snažím být aktivní i na tomto hudebním poli. Koncertní, potažmo sakrální repertoár, mi dává možnost dále přemýšlet o práci s hlasem. Často je zde hlas tzv. "nahý", je slyšet vše, interpretace vyžaduje niternost a práci s nejmenšími nuancemi. Je to pro mě určitá hlasová hygiena, kterou bych si ráda uchovala. Navíc se jedná o krásná díla, která nebývají tak čteně uváděna.

Na Svatováclavském hudebním festivalu zazpíváš v Te Deum Antonína Dvořáka. Patří Dvořák mezi tvé srdeční autory?

Ano, patří k mým vyvoleným (úsměv). Vše, co jsem zatím měla možnost od Antonína Dvořáka interpretovat, se stalo součástí mého repertoáru a vždy se k němu ráda vracím. Od Moravských dvojzpěvů, písňových cyklů, které mě provázejí už od konzervatoře, přes duchovní dílo až po až Rusalku, která je mou zamilovanou.

Jak moc je pro tebe důležité souznít s tím, co zpíváš? Hovoříme o duchovní hudbě...

Jako u všech kusů, které interpretuji. Potřebuji být v jeho plném jádru, rozumět obsahu, vědět, co chci sdělit, a když s tím koresponduje i má duše, je vyhráno. V duchovní hudbě je to většinou dáno a podtrhnuto sakrálním textem, který je tomu předurčen a je nositelem toho "něčeho nad námi", posláním, láskou, odpuštěním i varováním apod. To dokresluje hudba z per mistrů a vy jste už jen prostředníkem v chrámu Páně, který ono poselství přenesou a všechny obejmou. Snad. Já to tak mívám...

To zní smysluplně. Co potřebuješ k tomu, aby se ti během vystoupení zpívalo dobře?

První co mě napadne, je co nejlepší připravenost. Pak je to samozřejmě cítit se dobře ... no a, když mi udělá Jiřinka černý čaj před představením, jsem spokojená (úsměv).

Nedávno jsem zaregistroval tvou fotografii z nemocnice, kde jsi darovala svou krev. Jak se cítíš v této netradiční "rolí"?

Nenazývala bych to rolí, ale možnost, že můžu být něčím nápomocná. Léto je dobou, kdy v nemocnicích pravidelně dochází zásoby krve, a já využila sílu sítí, abych propagovala dobrovolnictví. Každá kapka se počítá. Pokud jsem tímto oslovila byť jediného člověka, stálo to za to! A já budu pokračovat i nadále.

Kromě SHF tě lidé mohou slyšet zejména na prknech **Národního divadla moravskoslezského**. Jaké nové výzvy tě čekají a co od nich očekáváš ty?

Jé, já neočekávám (úsměv). Pracuji s tím, co přichází, a uvidím, co mi práce přinese a kam mě posune. Na mé domovské scéně se představím jako Liu v opeře Turandot a Elena ve Florentském slaměném klobouku, Roxanu v Králi Rogerovi ztvárním v Národním divadle Brno. Pak je tady několik krásných koncertů, které mě v nejbližším čase čekají: 12. října to bude Beethovenova Devátá symfonie na Lednicko-valtickém hudebním festivalu a koncert k 140. výročí Svatebních košil Antonína Dvořáka. Ten se koná 30. října v Obecním domě v Praze a je také pořádán u příležitosti životního jubilea barytonisty Romana Janála. Toto dílo budeme také nahrávat. Na všechny koncerty srdečně zvu.

URL | <https://www.ostravan.cz/86909/ja-neocekavam-pracuji-s-tim-co-prichazi-rika-sopranistka-veronika-rovna-ktera-vystoupi-na-svatovaclavskem-festivalu/>

[Úvod Hudba](#) Já neočekávám, pracuji s tím, co přichází, říká sopranistka Veronika Rovná, která vystoupí na Svatováclavském festivalu

33. MEZINÁRODNÍ DIVADELNÍ FESTIVAL BEZ HRANIC/BEZ GRANIC
ČESKÝ TĚŠÍN/CIESZYN 27.09.-6.10.2024

PROGRAM, VSTUPENKY: WWW.BORDERFESTIVAL.EU

Já neočekávám, pracuji s tím, co přichází, říká sopranistka Veronika Rovná, která vystoupí na Svatováclavském festivalu

11.9.2024 08:00 [Milan Bátor](#) [Hudba](#) [Rozhovor](#)

Mohli jste jí slyšet jako Ludiši v Braniborech, Mařenku v Prodané nevěstě, Jitku v Daliborovi či Vendulku v Hubičce. Záběr Veroniky Rovné je ovšem mnohem širší, vedle opery se věnuje koncertní hudbě, písňovému repertoáru a duchovní literatuře. Kromě toho je ráda užitečná, například dárcovstvím krve. S jednou z nejpozoruhodnějších sopranistek současnosti jsme si povídali o jejích širokých aktivitách před koncertem, na kterém její nádherný hlas rozezní Te Deum Antonína Dvořáka.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Sopranistka Veronika Rovná, dříve Holbová.

Foto: Oldřich Hadvičák

Nedávno jsem poslouchal novou nahrávku Janáčkovy filharmonie, na které mimo jiné zaznívá píseň Vítězslavy Kaprálové Sbohem a šáteček ve tvé interpretaci. Jak se ti tato pozoruhodná píseň na text na verše Vítězslava Nezvala zpívala a jak na tebe zapůsobila hudba této předčasně zesnulé a nesmírně talentované české skladatelky?

Jednalo se o mé první setkání s tvorbou této skladatelky. Píseň je protkána smutkem, jenž se často vzedme do naděje, která se ale vždy rozplyne v nedohlednu, a přesto skladba nepůsobí primárně jen smutným dojmem. Jakoby skladatelka chtěla říci, že někde pro každého vykukuje to světélko nových zítřků... Ačkoliv se jedná o formu písně, orchestrální part je tak bohatý, že jsem měla pocit, že se chvílemi dostávám do árie. To dílo je tak zralé! Až se mi nechce věřit, že skladbu Kaprálová zkomponovala na konci svých studií na konzervatoři. Pokud by se naskytla možnost, ráda bych se do její tvorby ponořila více.

V letošním roce jsi opravdu nezhálela, svědčí o tom například Smetanovský operní cyklus Národního divadla moravskoslezského, kde jsi ztvárnila šest hlavních rolí. S jakými pocity ses s tímto unikátním projektem loučila?

Já se neloučila. Některé role mne budou doprovázet i nadále. V lednu 2025 pojedeme s operou Národního divadla moravskoslezského hostovat do Plzně, kde se představím jako Anežka a Ludiše, a některé inscenace zůstávají stále na programu. Jen si od nich chvíli my i diváci odpočineme. Že se jedná o výjimečný počín, provést všech osm oper Bedřicha Smetany v jednom cyklu, mi asi zcela došlo při koncertním provedení Libuše pod vedením Roberta Jindry. Já tuto operu v celém jejím znění slyšela takto prvně a musím říci, že mi nescházelo ani jevištní ztvárnění. Jen jsem vplula do hudby a užívala si výkony interpretů a na konci, při bouřlivém potlesku, ukápla i slzička, která značila, čeho překrásného jsem byla součástí. Myslím, že právě tam došlo k úplnému uvědomění.

V sobotu 14. září vystoupíš spolu s dalšími sólisty po boku Janáčkovy filharmonie Ostrava na Svatováclavském hudebním festivalu. Koncerty v krásných sakrálních stavbách, specifická akustika... je ti tato provozovací praxe rovněž blízká?

Ano, je mi blízká. Vedle jevištní praxe, která mi je denním chlebem, se snažím být aktivní i na tomto hudebním poli. Koncertní, potažmo sakrální repertoár, mi dává možnost dále přemýšlet o práci s hlasem. Často je zde hlas tzv. „nahý“, je slyšet vše, interpretace vyžaduje niternost a práci s nejmenšími nuancemi. Je to pro mě určitá hlasová hygiena, kterou bych si ráda uchovala. Navíc se jedná o krásná díla, která nebývají tak četně uváděna.

Na Svatováclavském hudebním festivalu zazpíváš v Te Deum Antonína Dvořáka. Patří Dvořák mezi tvé srdeční autory?

Ano, patří k mým vyvoleným (*úsměv*). Vše, co jsem zatím měla možnost od Antonína Dvořáka interpretovat, se stalo součástí mého repertoáru a vždy se k němu ráda vracím. Od Moravských dvojzpěvů, písňových cyklů, které mě provázejí už od konzervatoře, přes duchovní dílo až po až Rusalku, která je mou zamilovanou.

Jak moc je pro tebe důležité souznít s tím, co zpíváš? Hovoříme o duchovní hudbě...

Jako u všech kusů, které interpretuji. Potřebuji být v jeho plném jádru, rozumět obsahu, vědět, co chci sdělit, a když s tím koresponduje i má duše, je vyhráno. V duchovní hudbě je to většinou dáno a podtrhnuto sakrálním textem, který je tomu předurčen a je nositelem toho „něčeho nad námi“, posláním, láskou, odpuštěním i varováním apod. To dokresluje hudba z per mistrů a vy jste už jen prostředníkem v chrámu Páně, který ono poselství přeneše a všechny obejmě. Snad. Já to tak mívám...

To zní smysluplně. Co potřebuješ k tomu, aby se ti během vystoupení zpívalo dobře?

První co mě napadne, je co nejlepší připravenost. Pak je to samozřejmě cítit se dobře ... no a, když mi udělá Jiřinka černý čaj před představením, jsem spokojená (*úsměv*).

Nedávno jsem zaregistroval tvou fotografii z nemocnice, kde jsi darovala svou krev. Jak se cítíš v této netradiční „roli“?

Nenazývala bych to rolí, ale možností, že můžu být něčím nápomocná. Léto je dobou, kdy v nemocnicích pravidelně dochází zásoby krve, a já využila sílu sítí, abych propagovala dobrovolnictví. Každá kapka se počítá. Pokud jsem tímto oslovila byť jediného člověka, stálo to za to! A já budu pokračovat i nadále.

Kromě SHF tě lidé mohou slyšet zejména na prknech Národního divadla moravskoslezského. Jaké nové výzvy tě čekají a co od nich očekáváš ty?

Jé, já neočekávám (*úsměv*). Pracuji s tím, co přichází, a uvidím, co mi práce přinese a kam mě posune. Na mé domovské scéně se představím jako Liu v opeře Turandot a Elena ve Florentském slaměném klobouku, Roxanu v Králi Rogerovi ztvárním v Národním divadle Brno. Pak je tady několik krásných koncertů, které mě v nejbližším čase čekají: 12. října to bude Beethovenova Devátá symfonie na Lednicko-valtickém hudebním festivalu a koncert k 140. výročí Svatebních košil Antonína Dvořáka. Ten se koná 30. října v Obecním domě v Praze a je také pořádán u příležitosti životního jubilea barytonisty Romana Janála. Toto dílo budeme také nahrávat. Na všechny koncerty srdečně zvu.

Milan Bátor